

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gyönyörű
TÉVEDÉS

JAMIE
McGUIRE

Dream
válogatás

A függetlenségét védelmező Camille Camlin, becenevén Cami, boldogan hagyta a háta mögött a gyermekkorát, mielőtt az véget ért volna. Dolgozik, amióta megszerezte a jogosítványt, és a főiskola első éve óta albérletben lakik. Most pultos a Red Door bárban, és a munkán meg főiskolai óráin kívül nincs másra ideje. Trenton Maddox az Eastern Állami Egyetem koronázatlan királya volt, aki már középiskolásként egyetemista lányokkal járt. A barátai irigyelték, a nők be akarták törni, de miután egy tragikus baleset fenekestül felforgatta az életét, Trenton otthagya az egyetemet, hogy megbirkózzon iszonyatos lelkifurdalásával.

Már tizennyolc hónap telt el a tragédia óta, és Trenton most egy helyi tetoválószalomban dolgozik. Ám amikor azt hiszi, hogy az élet visszazökkent a megszokott kerékvágásba, a szeme megakad Camin. Ettől a pillanattól kezdve minden a feje tetejére áll. És bár Cami hisz abban, hogy sikerül szigorúan plátói szinten tartania a Trentonhoz fűződő friss barátságát, az észérveket lassan a szív parancsa kezdi felülírni. Mert amikor egy Maddox fiú szerelmes lesz, az örökre szól, még akkor is, ha esetleg Cami miatt hullik szét a már így is szétforgácsolódott családja.

JAMIE McGUIRE az oklahomai Tulsában született, és most ugyanabban az államban, de Enidben lakik a férjével és három gyermekével. Olyan sikerkönyvek szerzője, mint A Sötétség és a Fény angyalai trilógia vagy a Red Hill. Népszerűségét első regényeinek, a Gyönyörű sorscsapás és a Veszedelmes sorscsapás című műveinek köszönheti. Itt tűntek fel először a Maddox testvérek, akikkel most végre közelebbről is megismerkedhetünk.

A könyv a Beautiful-trilógia első része.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream
válogatás

„Egy újabb Maddox tesó! Ez nem jelenthet mást, csak egy nagy adag rajongást és garantált szórakozást, sok-sok nevetést, szívfacsaró és izgalmas pillanatokat, mindezt Jamie megszokott stílusában.”

Book Heaven

„Trent valósággal megbabonázott, nem tudtam szabadulni tőle. Dögös, elszánt, különleges pasi. Igazán kivételes! De mi mást is várhatunk egy Maddox fiútól?”

Autumn Review

„Túlfűtött olvasmány, amely minden érzéket megmozgatja. Az egész történet pillanatok alatt felvillanyoz, és ez az érzés egészen az utolsó lapig tart.”

USA Today

„Ha pasikról van szó, Jamie tökéletesen tudja, mire van szüksége az olvasóinak. Karakterei igen érzelmesek, gyengédek és védelmezők, mégis mind ízig-vérig férfi.”

Goodreads

„Ez a könyv nem csak egy szimpla szerelmi történet. Sokkal több annál. Jamie megrendítően ír tragédiáról, felejtésről és újrakezdésről.”

Amazon

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű
TÉVEDÉS

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

A SZAVAI OTT LEBEGTEK A HANGUNK KÖZÖTT A SÖTÉTBEN. NÉHA vigaszt leltem ebben a térben, de ebben a három hónapban csak nyugalanságot találtam. Ez a térköz kényelmes búvóhelyé vált. Nem számomra, hanem az ő számára. Megfájdultak az ujjaim, ezért ellazítottam őket; fel sem tűnt, milyen görcsösen szorítottam a mobilomat.

Raegan, a lakótársnőm keresztbe tett lábbal ült a nyitott bőrdőrm mellett az ágyon. Bármi is ült ki az arcomra, Raegan máris a kezem után nyúlt. *T. J.?*, formálta hangtalanul a szája.

Bólintottam.

– Mondj, kérlek, valamit – kérte T. J.

– Mit szeretnél hallani? Becsomagoltam. Szabadságot vettem ki. Hank már Jorie-val helyettesít.

– Iszonyú seggfejnek érzem magam. Bárcsak ne kéne elmennem, de figyelmeztettek. Amikor egy folyamatban lévő projekten dolgozom, bármikor beránthatnak. Ha be kéne segítenem a lakbérbe vagy bármi másba...

– Nincs szükségem a pénzedre. – Megdörzsöltem a szemem.

– Reméltem, hogy kellemes hétvége lesz. Istenre esküszöm.

– Én meg azt hittem, hogy holnap reggel elrepülök. Ehelyett felhívsz, hogy ne menjek. Ismét.

– Tudom, hogy piszok kiszúrásnak tűnik. És esküszöm, mondtam nekik, hogy fontos dolgom van. De amikor felvetődik valami, Cami... akkor tennem kell a dolgomat.

Letöröltem az arcomról egy könnycseppet, de nem voltam hajlandó elárulni, hogy sírok. Ahogy a hangom sem remegett.

– Hálaadásra legalább hazajössz?

– Szeretnék, de nem tudom, hogy sikerül-e – sóhajtott fel.

– Attól függ, hogy ezt lezárjuk-e. Nagyon hiányzol. Minden pillanatban. Nekem sincs ez ínyemre.

– Lesz-e valaha is jobb az időbeosztásod? – kérdeztem.

A kelleténél hosszabb ideig tartott, mire válaszolt.

– Mi van, ha azt mondom, hogy valószínűleg nem?

Felvontam a szemöldököm. Számítottam erre a válaszra, de arra nem, hogy ilyen... kíméletlenül őszinte lesz.

– Ne haragudj – mondta. Elképzeltem, ahogy összerezzen.

– Most értem a repülőtérré. Le kell tennem.

– Jó, rendben. Majd később beszélünk. – Komoly erőfeszitésembe került, hogy nyugodt maradjon a hangom. Nem akartam elárulni, milyen feldúlt vagyok. Nem szerettem volna, ha gyöngének vagy érzelgősnek hisz. Ő erős volt, magabiztos, és panaszszó nélkül tette a dolgát. A kedvéért megpróbáltam én is ilyennek mutatkozni. Nem javított volna a helyzeten, ha olyasmi miatt nyafogok, amin úgysem tud változtatni.

Újból felsóhajtott.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem, de tényleg szeretlek.

– Hiszek neked – válaszoltam, és komolyan is gondoltam.

Megnyomtam a képernyőn a piros gombot, és az ágyra ejtettem a készüléket.

Raegan már próbált is vigasztalni.

– Behívták dolgozni?

Bólintottam.

– Na, jó, akkor többet kell rögtönöznotök. Esetleg lepd meg váratlanul, és ha be kell mennie, míg ott vagy nála, várd meg. És amikor szabad, folytatjátok, ahol abbahagytátok.

– Lehet.

Megszorította a kezem.

– Vagy talán csak egy báb, akinek végre téged kellene választania a munkája helyett?

Megráztam a fejem.

– Keményen megdolgozott ezért a beosztásért.

– Még csak azt sem tudod, milyen állása van.

– Mondtam már. Olyanban, ahol a diplomájának hasznát vesz. Statisztikai elemzést és adatrekonfigurációt végez, bármit is jelentsen ez.

Kétkedő pillantást vetett rám.

– Hát igen, és azt is mondtad, hogy tartsam titokban. Eből arra következtetek, hogy nem teljesen őszinte veled.

Felálltam, és kiborítottam a bőröndöm tartalmát a paplanomra. Általában csak akkor vetettem be az ágyam, amikor csomagoltam, így most a szemem elé tárult a világoskék huzat, amelyen sötétkék polipkarok kígyóztak. T. J. visolygott tőle, én azonban úgy éreztem, mintha alvás közben karok ölelnének át. A szobám különös, szabálytalan tárgyakkal volt tele, de különös és szabálytalan voltam én is.

Raegan turkálni kezdett a holmim között, aztán a vállánál feltartott egy elöl a legizgalmasabb helyeken felhasított fekete felsőt.

– Ma éjjel egyikünknek sem kell dolgoznia. Bulizzunk! Ez egyszer minket szolgálhat ki itallal.

Kikaptam a pólót a kezéből, és miközben a javaslatán töprengtem, alaposabban megvizsgáltam.

– Igazad van. Ki kéne mozdulnunk. A te kocsiddal menjünk vagy a Hupikék Törpikével?

Raegan megvonta a vállát.

– Alig van benzin a tankban, és csak holnap kapunk fizetést.

– Akkor nincs más választásunk, mint a Törpike.

A fürdőszobában sebtében lezavartunk egy tollászkodást, aztán beugrottunk a világoskék, átalakított civil dzsipembe. Nem a legpofásabb kocs, de egyszer valakinek volt akkora képzelőereje és szeretete, hogy egy dzsip-teherautó hibridet gyártson belőle. Az első tulaj és köztem egy tanulmányait félbehagyó, elkényeztetett főiskolás már nem bánt vele ilyen kesztyűs kézzel. Néhol felszakadt az ülésbuzat és a fekete bőrkárpit, a szőnyegbe lyukakat égettek cigarettával, és csupa pecsét volt, a kemény fedelet ki kell majd cserélni, de mindez azt jelentette, hogy teljesen ki tudtam fizetni, és egy kölcsönnel nem terhelt autónál jobb vásárt remélni sem lehet.

Bekapcsoltam az övemet, és dühösen benyomtam a kulcsot a gyújtáskapcsolóba.

– Imádkozzak? – érdeklődött Raegan.

Elfordítottam a slusszkulcsot, és a Törpike betegesen felberregett. A motor köpködni, aztán finoman zúgni kezdett, amit megtapsoltunk. A szüleim négy gyereket neveltek egy gyári munkás fizetéséből. Sosem fordultam hozzájuk, hogy segítsenek autót venni, inkább tizenöt évesen beálltam dolgozni a helyi fagyizóba, és félretettem ötszázötvenhét dollár tizenegy centet. A Törpike nem az a kocsi volt, amiről kiskoromban

álmodoztam, de ötszázötven dolcsiért függetlenséget biztosított, és ez megfizethetetlen volt.

Húsz perccel később már a város másik végében voltunk, és lassan, egy ütemre, peckesen vonultunk át a murvával felszórt parkolón a Red Doorhoz, mintha tökök zenéjére mozognánk egy filmfelvételen.

Kody állt a bejáratban, hatalmas sonkakarja olyan széles lehetett, mint a fejem. Le nem vette rólunk a szemét, ahogy közeledtünk.

– Igazolványokat.

– Dugulj el! – förmedt rá Reagan. – Itt dolgozunk. Pontosan tudod, hány évesek vagyunk.

Kody vállat vont.

– Attól még el kell, hogy kérjem az igazolványaitokat.

Összeráncolt szemöldököm alól Reaganre néztem, aki a szemét égnek emelve a hátsó zsebébe nyúlt.

– Ha még e ponton sem tudod, hány éves vagyok, komoly problémáink vannak.

– Ugyan már, Reagan, ne szívass, inkább mutasd azt az istenverte igazolványt!

– Amikor legutóbb megmutattam neked valamit, három napig nem hívtál.

Kody hátrahőkölt.

– Ugye, sosem teszed túl magad ezen?

Raegan Kodyhoz vágta az igazolványát, aki a mellére csapta. Rápillantott a dokumentumra, aztán visszaadta, majd várokozásteljesen rám nézett. Átnyújtottam a jogosítványomat.

– Nem úgy volt, hogy elutazol a városból? – kérdezte, és lepillantott a vékony műanyag kártyára, mielőtt visszaadta.

– Hosszú történet – válaszoltam, és visszatöttem a jogsimat a hátsó zsebembe. A farmerom úgy feszült rám, hogy csoda, hogy a fenekemen kívül bármi is belefért.

Kody kinyitotta a túlméretezett, vörös ajtót.

– Kösz, bébi. – Raegan édesen elmosolyodott.

– Szeretlek. Légy jó.

– Mindig az vagyok – mondta Raegan, és rákacsintott.

– Munkaidő végeztével találkozunk?

– Aha.

Raegan behúzott magával.

– A legfurább pár vagytok – ordítottam túl a basszust. A hang a mellkasomban dübörgött, és éreztem, ahogy a csontjaim ütemre rezegnek.

– Aha – ismételte meg Raegan.

A parketten izzadt, részeg főiskolások préselődtek egymáshoz. Az őszi szemeszter már javában zajlott. Raegan a bárpulthoz lépett, és megállt az egyik végében. Jorie rákacsintott.

– Felállítsak nektek pár embert? – kérdezte.

Raegan a fejét rázta.

– Csak azért mondd, mert fáj a fogad a tegnapi estétől!

Jorie felkacagott. Hosszú, platinaszőke haja, amiben néhány fekete tincs is volt, laza hullámokban omlott a vállára. Fekete miniruhát viselt, és katonai bakancsot, és miközben velünk beszélgetett, gombokat nyomogatott a pénztárgépen, hogy beüsse valakinek a cechét. Mind megtanultuk, hogyan végezzünk egyszerre százféle munkát, és dolgozzunk úgy, mintha mindenért százdolcis borraivalót kapnánk. Ha az ember elég gyorsan szolgál ki a pult mögött, nagy eséllyel pályázhat arra, hogy

a keleti pultban dolgozzon, ott pedig egy hétvége alatt össze lehet szedni a jattokból annyit, hogy egy hónapig fizethessük a számláinkat.

Ott voltam én is pultos már egy éve; áthelyeztek oda alig három hónappal azután, hogy felvettek a Red Doorba. Raegannel voltunk párban, és mi ketten olajozottan működtettük a gépezetet. Jorie meg a párja, Blia a bejáratnál levő déli bárban dolgoztak, amely gyakorlatilag csak egy bódé volt, és imádták, amikor Raegan vagy én nem voltunk a városban.

– Nos? Mit isztok? – kérdezte Jorie.

Raegan rám nézett, aztán vissza Jorie-ra.

– Két citromos whiskey sour koktélt.

Elfintorodtam.

– Én citrom nélkül kérem.

Miután Jorie letette elénk az italainkat, Raegannel találtunk egy üres asztalt, és leültünk. Megdöbbenett a szerencsénk: hétvégenként mindig teltház volt, és ritkaságszámba ment egy üres asztal fél tizenegykor.

Egy bontatlan cigarettásdobozt tartottam a kezemben, és a végét a tenyeremhez ütöttem, hogy összezsúfoljam a szálakat, aztán letéptem a celofánt, és felpattintottam a fedelet. Bár a Redben olyan sűrű volt a füst, hogy úgy éreztem, mintha egy egész dobozzal elszívtam volna, kellemes volt az asztalnál ülve lazítani. Munka közben általában csak egyet szívhattam, és a szál érintetlenül égett le.

Raegan figyelte, ahogy rágyújtok.

– Kérek egyet.

– Nem.

– De igen!

– Két hónapja nem gyújtasz rá. Holnap majd engem hibáztatsz, hogy megszakítottam a sikerszériádat!

– De hiszen most is dohányzok! – mutatott körbe Raegan.

Hunyorítva meredtem rá. Raegan egzotikus szépség volt: hosszú, gesztenyebarna haj, bronzos bőr és mézbarna szempár. Az orra tökéletesen pici volt, nem túl pisze vagy hegyes, a bőre meg olyan tökéletes, mintha most lépett volna ki egy Neutrogena reklámfilmről. Általános iskolába jártunk együtt, és kíméletlen őszintesége azonnal megfogott. Raegan páratlanul értett hozzá, hogy hozzon frászt az emberre, még Kodyra is, aki a maga százkilencven centijével harminc centivel magasabb volt nála. Bájosan viselkedett azokkal, akiket szeretett, és visszataszítóan azokkal, akiket utált.

Én az egzotikus szöges ellentéte voltam. Kócos, barna bubifrizurámat és tömött frufrumat könnyen karban tudtam tartani, de nem sok férfi találta szexinek. És általában sem sokan találtak annak. Átlagos lány voltam, akire nem figyelnek fel a férfiak. Három fiútestvér és egy fiú unokatesó mellett felnőve fiús lány lett volna belőlem, ha alig észrevehető, de azért látható domborulataim tizenégy évesen nem száműztek volna a csakis fiúk számára fenntartott társaságból.

– Ne viselkedj így – szóltam rá. – Ha cigit akarsz, vegyél magadnak.

Duzzogva fonta össze a karját.

– Ezért szoktam le. Kibaszottul drága a cigi.

A dohánynyal tömött égő papírra pillantottam, amit az ujjaim között tartottam.

– Ez egy olyan tény, amire csóró énem kénytelen állandóan figyelni.

A zene váratlanul egy olyan számról, amire mindenki táncolni akart, átváltott egy olyanra, amire senki sem akart, és több tucatnyian szállingóztak le a táncparkettről. Két lány lépett az asztalunkhoz, és összenéztek.

– Ez a mi asztalunk – közölte a szőke.

Raegan rájuk sem hederített.

– Nem hallod, ribanc? Hozzád beszél – tette hozzá a barna, és lecsapta a sörét az asztalra.

– Raegan! – figyelmeztettem.

Raegan rezzenéstelen tekintettel rám nézett, aztán ugyanígy felpillantott a lányra.

– Csak volt. Most a miénk.

– Mi ültünk itt előbb – sziszegte megvetően a szőke.

– De már nem – vágta rá Raegan. Felkapta a nem szívesen látott sörösüveget, és végigszánkáztatta a padlón. A sör kilötytyent a sötét, sűrű szövésű szőnyegre. – Kapd el!

A barna a padlón sikló söre után nézett, aztán egy lépést tett Raegan felé, de a barátnője megragadta a két karját. Raegan lekezelően felkacagott, aztán a táncparkett felé fordult. A barna végül követte a barátnőjét a bárpulthoz.

Megszívtam a cigarettámat.

– Mintha ma este szórakozni készültünk volna.

– Szórakoztunk is, nem?

A mosolyomat elfojtva megcsóváltam a fejem. Raegan nagyszerű barát volt, de eszembe sem jutott volna keresztbe tenni neki. Odahaza, gyerekkoromban a sok fiú mellett kijutott a verekedésből, és egy életre elegem lett belőle. Nem babusgattak. Ha nem ütöttem vissza, addig szemétkedtek velem, míg el nem szakadt a cérna. És mindig elszakadt.

Raegannek nem volt mentsége: csak egy kötekedő picca volt.

– Nézd csak, itt van Megan! – kiáltott fel, és a kék szemű, dús, fekete hajú szépségre mutatott a táncparketten. A fejemet csóváltam. Travis Maddoxszal táncolt, aki gyakorlatilag mindenki szeme láttára dugta meg tánc közben.

– Ó, ezek a Maddox fiúk! – sóhajtott fel Raegan.

– Hát igen. – Felhajtottam a whiskey-met. – Rossz ötlet volt. Nincs ma bulizós hangulatom.

– Ugyan már – döntötte magába Raegan a citromos whiskey-jét, aztán felállt. – A két nyafi még most is az asztalt skubizza. Hozok még egy kört. Te is tudod, hogy a hangulat lassan indul be.

Elvette mindkettőnk poharát, és a bárpulthoz ment.

Megfordultam, és láttam, hogy a lányok abban a reményben meresztik rám a szemüket, hogy otthagynom az asztalt. De nem állt szándékomban felállni. Raegan biztos visszaszerzi az asztalt, ha a két lány megpróbál lecsapni rá, és abból csak balhé lehet.

Ám amikor visszafordultam, egy fiú ült Raegan helyén. Először azt hittem, Travis valahogy idekeveredett, de amikor rájöttem, hogy tévedtem, elmosolyodtam. Trenton Maddox keresztbe tett, tetovált karral, az asztalra könyökölve hajolt felém. Az ujjával a szögletes állán növe borostát dörzsölte, a póló ráfeszült az izmaira. Az arcán annyi volt a borosta, mint a fején a tüsi haj, csak a bal halántékán maradt csupasz egy kis sebhely.

– Ismerősnek tűnsz.

Felvontam a szemöldökömet.

– Tényleg? Idáig jössz, leülsz, és ez a legjobb ismerkedési szöveged?

A tekintete lassan és feltűnően járta be minden porcikámat.

– Látom, nincs tetkód, tehát nem a szalonban találkoztunk.

– A szalonban?

– A tetoválószalomban, ahol dolgozom.

– Most tetoválsz?

– Tudtam, hogy már összefutottunk – mosolyodott el, és a bal arca közepén kis gödröcske jelent meg.

– Szó sincs róla. – Elfordultam, és a nőket néztem a táncparketten, akik mosolyogva, nevetve figyelték, ahogy Travis és Megan a szeretkezést imitálják a nagyközönségnek. De amint véget ért a dal, Travis a szőkéhez ment, aki azt állította, ő ült az asztalomnál. Bár a lány tanúja volt, ahogy Travis két másodperce még Megan izzadt testét simogatta, most mégis bárgyún vigyorgott; nyilván abban reménykedett, hogy ő lesz a következő.

Trenton kurtán felnevetett.

– Az a kisöcsém.

– Én nem hencegnék vele – csóváltam a fejem.

– Egy suliba jártunk? – kérdezte.

– Nem emlékszem.

– És arra emlékszel, hogy az óvoda és a tizenkettedik osztály között jártál-e az Eakinsbe?

– Jártam.

Trenton bal gödröcskéje mosolygás közben bemélyült.

– Akkor ismerjük egymást.

– Nem szükségszerűen.

Újra felnevetett

– Kérsz valamit inni?

– Mindjárt hozzák.

– Van kedved táncolni?

– Nincs.

Egy csomó lány sétált el mellettünk, és Trenton pillantása megakadt az egyikén.

– Az ott Shannon a háztartás-gazdálkodásról? Megáll az eszem! – Egy teljes fordulatot tett utána.

– Ő bizony. Menj, és idézzétek fel a szép emlékeket!

Trenton megrázta a fejét.

– A középiskolában már megejtettük.

– Emlékszem. Lefogadom, még mindig utál érte.

Trenton mosolyogva csóválta a fejét, aztán mielőtt ismét meghúzta volna az üveget, csak ennyit mondott: – Mindig ez van.

– Olyan a városunk, mint egy falu. Nem kellett volna minden hidat felégetned.

Leszegte az állát, és még elbűvölőbben sugározta felém híres szívödöglesztő charme-ját.

– Van még pár, ami alá nem raktam tüzet. Egyelőre.

Égnek emeltem a tekintetem, ő meg kuncogott.

Raegan tért vissza, karcsú ujjai között négy normál viszkis-poharat és két rövidespoharat hozott.

– A citromos whiskey-jeim, a te sima whiskey-jeid és fejenként egy-egy Buttery Nipple.

– Mi ez a sok édes ital ma este, Ray? – ráncoltam az orromat.

Trenton felkapta az egyik rövidespoharat, az ajkához emelte, aztán hátrahajtotta a fejét. Miután felhajtotta, a poharat az asztalra csapta, és kacsintott.

– Ne parázz, bébi. Majd én gondoskodom róla. – Felállt, és elvonult.

Észre sem vettem, hogy leesett az állam, míg a pillantásom nem találkozott Raeganével, akkor gyorsan becsuktam a számat.

– Jól láttam, hogy most hajtotta fel a röviditalodat? Tényleg ez történt?

– Ki tesz ilyet? – kérdeztem, és megfordultam, hogy lássam, hova megy, de már felszívódott a tömegben.

– Egy Maddox fiú.

Bedobtam a dupla whiskey-t, és szívtam egyet a cigaret-támból. Köztudott volt, hogy Trenton Maddoxtól jobb magad távol tartani, de ez sosem tartotta vissza a nőket, hogy megpróbálják megszelídíteni. Általános óta figyeltem, és esküvel fogadtam, hogy utánam sosem húz majd strigulát az ágya végére – amennyiben igaz volt a hír, hogy ilyet tesz, de nem akartam személyesen utánajárni.

– Szó nélkül lenyeled? – kérdezte Raegan.

Bosszúsan a szám sarkánál fújtam ki a füstöt. Nem voltam olyan hangulatban, hogy szórakozzak, veszélyekkel járó flörtölésbe bonyolódjak vagy panaszkodjak, hogy Trenton Maddox most hajtotta fel a kupica cukrot, amitől valójában viszolygok. De mielőtt válaszolhattam volna a barátnőmnek, majdnem visszabukott a whiskey, amit éppen lenyeltem.

– Jaj, ne!

– Mi az? – kérdezte Raegan. Megpördült a székén, és rögtön hátra is hőkölt.

Mindhárom fivérem és Colin unokatesóm tartottak az asztalunk felé.

Colin szólalt meg elsőként, aki a legidősebb és az egyetlen frankó igazolvány birtokosa volt a társaságból.

– Mi a franc, Camille? Úgy tudtam, ma este nem vagy a városban.

– Programváltozás – csattantam fel.

Chase volt a második hozzászóló, amint erre számítottam is. Az öcsém közül ő volt a legidősebb, és ő is szeretett úgy tenni, mintha idősebb volna nálam.

– Apa nem fog repesni, hogy nem jöttél el a családi ebédre, pedig itt voltál a városban!

– Nem lesz szomorú, ha egyszer nem tud róla – szögeztem le a szememet összehúзва.

Visszahőkölt.

– Miért vagy olyan házsártos? Megjött a menzeszed?

– Na, ne már! – Raegan leszegette az állát és felvonta a szemöldökét. – Nyilvános helyen vagyunk, viselkedj felnőtt módjára.

– Lemondta? – kérdezte Clark. A többiekkel ellentétben őszinte aggodalom látszott rajta.

De mielőtt válaszolhattam volna, hármuk közül a legfiatalabb szólalt meg.

– Várjatok csak! Az a geci faszfej lemondta?! – fakadt ki Coby.

A fiúk között tizenegy-tizenegy hónap volt, így Coby éppen csak betöltötte a tizennyolcat. A munkatársaim mind tudták, hogy a fivéreim hamis igazolványokkal flangálnak, és úgy gondolták, nekem tesznek szívességet, ha úgy csinálnak, mintha nem vennék észre, de az esetek többségében jobban örültem volna az ellenkezőjének. Kivált Coby viselkedett úgy, mint egy tizenkét éves, aki nem egészen tudja kordában tartani a tesztoszteronját. A többiek mögött hőzöngött, akik próbálták viszsztatartani a nem létező verekedéstől.

– Mit művelsz, Coby? – kérdeztem. – Hisz nincs is itt!

– Még jó, hogy nincs itt – lazított Coby, és a nyakát recsegtette. – Lemondja a nővéremet. Beverem a rohadt képét!

Elképzelttem, hogy T. J. és Coby összeverekednek, és felgyorsult a szívverésem. T. J. fiatalabb korában is ijesztő jelenség volt, felnőttként meg kifejezetten halálos. Senki sem mert belekötni, és ezzel Coby is tisztában volt.

Undorral horkantam fel, és a szememet az égnek emeltem.

– Keresetek... másik asztalt.

Mind a négyen széket húztak körénk. Colinnak világosbarna haja volt, de az öcsém mind vörös hajúak voltak. Colinnak és Chase-nek kék volt a szeme, Clarké és Cobyé zöld. A vörös férfiak többsége nem különösebben jóképű, de az öcsém mind magasak voltak, az arcuk finom metszésű, a viselkedésük barátságos. Én voltam köztük a kakukktojás, az egyetlen, akinek jellegtelen, barna haja és nagy, kerek, világoskék szeme volt. A fiúk nem is egyszer igyekeztek meggyőzni, hogy örökbefogadott gyerek vagyok. Ha nem lettem volna apám kiköpött mása, még el is hittem volna nekik.

Az asztalhoz koppintottam a homlokomat, és felnyögtem.

– El sem hiszem, hogy lehet még rosszabb ez a nap.

– Ne már, Camille. Hisz te is tudod, hogy szeretsz miniket! – Clark bökött meg a vállával. Amikor nem válaszoltam, odahajolt a fülemhez, és belesúgta: – Biztos, hogy jól vagy?

Nem emeltem fel a fejemet, de bólintottam. Clark megpaskolta párszor a hátamat, aztán csend lett az asztal körül.

Felemeltem a fejemet, és láttam, hogy mindenki mögém mered, ezért én is megfordultam. Trenton Maddox állt mögöttem két rövidespohárral és egy pohár valamivel, ami határozottan nem tűnt annyira édesnek.

– Nőtt a partiarcok gyülekezete – jegyezte meg Trenton meglepett, de elbűvölő mosollyal.

Chase összehúzott szemmel nézett fel Trentonra.

– Ő az? – kérdezte felé biccentve.

– Mi van? – tudakolta Trenton.

Coby térde le-fel kezdett ugrálni, és ültében előre hajolt.

– Ő az! Lepasszolta, és most idepofátlankodik!

– Várj, Coby! Ne! – emeltem fel a két kezem.

Coby felállt.

– Te szórakozol a nővérünkkel?

– A nővéretekkel? – Trenton tekintete köztem és a tőlem jobbra meg balra ülő robbanásveszélyes vörösök között cikázott.

– Jaj, istenem! – Leunytam a szemem. – Colin mondd meg Cobynek, hogy álljon le. Ez nem ő.

– Ki nem vagyok? – érdeklődött Trenton. – Valami gond van?

Travis tűnt fel a bátyja mellett. Ugyanolyan derűs arcot vágott, mint Trenton, mindkettőnek bal oldalt gödröcskéje volt, olyanok voltak, mint egy ikerpár. Egyetlen alig észrevehető különbség volt köztük: Travis három-hat centivel magasabb volt, mint Trenton.

Travis összefonta a karját, amitől amúgy is nagy bicepszé még jobban kidudorodott. Csak azért nem ugrottam fel a helyemről, mert láttam, hogy elernyed a válla. Nem állt még készen a verekedésre. Egyelőre.

– 'estét – köszönt.

A Maddoxok ügyesen megszimatolják a bajt. Legalábbis ez jött le mindenkinek: valahányszor verekedésre került a sor, vagy ők kezdték, vagy ők fejezték be. Vagy mindkettőt.

– Ülj le, Coby – préseltem ki a szót a fogaim között.
– Dehogy! Ez a faszfej megsértette a nővéremet. Nem ülök le, a rohadt életbe!

Raegan odahajolt Chase-hez.

– Ők Trent és Travis Maddox.

– Maddox? – kérdezte Clark.

– Igen. Még most is szeretnétek valamit mondani? – kérdezte Travis.

Coby lassan csóválni kezdte a fejét, és elmosolyodott.

– Akár egész este beszélhetek, te faszka...

Felálltam.

– Coby! Ragaszd vissza a seggedet, de azonnal! – A székre mutattam. Coby engedelmeskedett. – Mondtam, hogy nem ő az, és komolyan is gondoltam! És most mindenki higgadjon le, a francba is! Pocsék napom volt, inni ugrottam be, meg kicsit ellazulni, és szeretném, a fenébe is, *jól érezni magam*! Ha ez bárkit is zavar, akkor húzzatok innen a picsába!

Csukott szemmel üvöltöttem a végét, mint akinek totál elmentek otthonról. Körülöttünk mindenki némán bámult.

A levegőt kapkodva pillantottam Trentonra, aki átnyújtotta az italt. Féloldalasan elmosolyodott.

– Maradok.

MÁSODIK FEJEZET

A TELEFONOM HARMADSZOR CSIPOGOTT. FELVETTEM AZ ÉJJELISZEKRÉ-nyemről, hogy megnézzem, ki keres. Trenton küldött SMS-t.

Ki az ágyból, lustazsák. Úgy bizony, hozzád beszélek.

– Kapcsold ki a telefonodat, seggfej! – ordított ki a szobájából Raegan. – Van, aki másnapos!

Elnémítottam, és visszatettem a töltőre. A fenébe is, hogy adhattam meg neki a számomat?

Kody őgyelgett ki a folyosóra, és félig még lehunyt szemmel kukkantott be.

– Hány óra?

– Még nyolc sincs.

– Ki rohamozta meg a telefonodat?

– Semmi közöd hozzá. – Oldalra fordultam, mire Kody kuncogott, aztán edényekkel kezdett csörömpölni a konyhában; valószínűleg a baromi nagy testét készült megtömní.

– Mindenkit utálok! – ordított ki ismét Raegan.

Felültem, aztán kilógattam a lábamat az ágyból. Kivettem az egész hétvégét; azóta nem volt két szabadnapom, amióta utoljára kivettem egy hétvégét, hogy együtt lehessenek T. J.-vel...

és ő lemondta. Első alkalommal véresre súroltam a kezem, addig takarítottam a lakást, aztán mostam, szárítottam és összehajtogattam a holmimat, és persze Raeganét is.

De most nem akartam a lakásban búslakodni. A falon lévő fényképekre pillantottam: a szüleim képe mellett a testvéreimről és rólam készült kép lógott, és néhány rajzom, melyeket még a középiskolában készítettem. A lakásban a fekete keretek mindenütt élesen elütöttek a fehér falaktól. Igyekeztem barátságosabbá tenni a lakást; minden fizetési csekkel gazdagabb lettem egy függönnyel. Raegan a szüleitől egy ajándékutalványt kapott a Pottery Barnba, így most már volt egy szép étkészletünk és egy mahagóni színre pácolt rusztikus dohányzóasztalunk. De a lakás még így is majdnem úgy festett, mint amikor beköltöztünk, bár én lassan három éve, Raegan pedig több mint egy éve lakott itt. Nem volt a legszebb lakás a városban, de a környéken kisgyerekes fiatal párok és egyedülálló diplomások laktak, és nem harsány, visszataszító egyetemisták; elég messze esett a kampusztól, így meccsnapokon nem parkoltak a kocsik minden talpalatnyi helyen.

Nem volt egy nagy durranás, de az otthonom volt.

Megzizzent a telefonom. A szemem forgattam, mert azt hittem, Trenton keres, aztán odahajoltam, hogy megnézzem a kijelzőt. T. J. volt.

Hiányzol. Az ágyamban kellene összebújnunk ahelyett, amit most csinálok.

Cami most nem tud beszélni, mert másnapos. Hagyj üzenetet a sípszó után. SÍPSZÓ.

Bulizni voltál tegnap este?

Azt szeretted volna, ha itthon maradok, és álomba sírom magam?

Helyes. Most már nincs akkora lelkifurdalásom.

Dehogy, érezd csak pocskékul magad! Megérdemled.

Szeretném hallani a hangodat, de most nem tudlak hívni. Majd este próbálkozom.

k.

K? Erre pazarolsz egy üzenetet.

Az a pazarlás, ha munkával töltöm a hétvégét.

Talált.

Biztos beszélünk majd.

Nyugodj meg, hason csúszva fogok bocsánatot kérni

Remélem is.

T. J.-re nehéz volt sokáig haragudni, de nem is engedett közel magához. Igaz, hogy még csak hat hónapja járunk. Az első három hónap elképesztően jó volt, de aztán kinevezték ennek a létfontosságú megbízásnak az élére.

Figyelmeztetett, hogy milyen lesz, amikor úgy döntöttünk, hogy megpróbáljuk átvészelni a távolság okozta problémákat. Először bíztak rá egy egész projektet, és T. J. egyszerre törekedett a tökéletességre, és teljesített túl minden elvárást. De a feladat, amin dolgozott, az addigi legnagyobb volt az életében, és szeretete volna, ha egyetlen részlet felett sem sikerlik el. A projekt – bármi is volt az – nagyon fontos volt. Anynyira, hogyha minden jól megy, T. J. óriási előléptetésre számíthat. Egyszer késő éjszaka említette, hogy talán nagyobb lakásba költözhet, és még esetleg azt is megbeszélhetjük, hogy jövőre átköltözöm hozzá.

Bárhol szívesebben lettem volna, mint itt. Egy kisebb egyetemi városban élni, amikor az ember nem igazán jár egyetemre, nem egy leányálom. Az egyetemmel egyébként nem volt gond. Az Eastern State University ódon, gyönyörű hely volt. Amióta az eszemet tudtam, ide akartam járni, de elég volt egy év a koleszban, hogy kénytelen legyek átköltözni egy albérletbe. Még ha a lakás biztos menedéket nyújtott is a koleszos élet képtelenségeivel szemben, a függetlenségnek is megvolt az ára. Szemeszterenként csak néhány tárgyat tudtam felvenni, és ahelyett, hogy az idén diplomáztam volna, még csak másodéves voltam.

Éppen a vágyott függetlenségért hozott számtalan áldozatom miatt nem haragudhattam T. J.-re, hogy ő is feláldozott valamit – engem – a maga függetlenségéért.

Besüppedt mögöttem az ágy, és fellibbent a takaró. Egy kis, jeges kéz érintett meg, amire összerezzenem.

– A fenébe is, Ray! El a hideg, undok kezeddél!

Nevetett, és szorosabban ölelt át.

– Reggelente már olyan hidegre fordul az idő! Kody tucatnyi vagy annál is több tojásból készít rántottát, és megfagyok az ágyban!

– Jézusom! Annyit eszik, mint egy ló.

– Akkora is, mint egy ló. *Mindenütt.*

– Brr, pfuj, pfuj, pfuj! – Befogtam a fületem. – Nem volt szükségem kora reggel ilyen vizuális példára. Sőt, egyáltalán nem volt szükségem rá.

– Ki zargat a telefonodon? Trent?

Megfordultam, hogy lássam az arcát.

– Trent?

– Ne játszd meg a szemérmest, Camille Renee! Láttam, milyen képet vágta, amikor átnyújtotta az italt!

– Semmilyen!

– De még mennyire, hogy képet vágta!

Megfordultam, és addig löktem Raegant az ágy széle felé, amíg rá nem jött, miben mesterkedem, és visítva, nagy robajjal a földre nem pottyant.

– Egy aljas szörnyeteg vagy!

– Én?! – hajoltam át az ágy széle fölé. – Nem én dobtam arébb egy lány sörét csak azért, mert vissza akarta kapni az asztalát!

Raegan keresztbe tett lábbal ült, és felsóhajtott.

– Igazad van. Oltári rohadék voltam. Ígérem, hogy legközelebb ráteszem a kupakot, mielőtt arrébb lököm!

Hátrazuhanam a párnámra, és a mennyezetre meredtem.

– Reménytelen eset vagy.

– Kértek reggelit? – kiabált Kody a konyhából.

Egymást lökdösve, kuncogva tülekedtünk az ajtónál, hogy melyikünk érjen ki előbb.

Raegan a reggelizőpulthoz ült egy bárszékre, de egy fél másodperc múlva felrúgtam. Talpra esett, de tátva maradt a szája a meglepetéstől.

– Ma keresed a bajt!

Beleharaptam az almaszószos, fahéjas-mazsolás bagelbe, és felnyögtem a boldogságtól, ahogy a kalóriák mennyei finomsága szétolvadt a számban. Kody olyan sokszor aludt már nálunk, hogy tudta, mennyire utálok a tojáshoz, de amióta nekem mást készített reggelire, a bűdös tojásszagot is megbocsátottam, ami a lakásban terjengett, valahányszor Raegannél töltötte az éjszakát.

– Szóval akkor Trent Maddox – jegyezte meg tele szájjal.

– Ne – ráztam meg a fejemet. – Bele se kezdj.

– Úgy látszik, te már belekezdted – mondta fanyar mosollyal.

– Úgy viselkedtek, mintha odalennék érte. Csak beszélgetünk.

– Négy italt hozott neked. És nem tiltakoztál – mutatott rá Raegan.

– És a kocsihoz kísért – tette hozzá Kody.

– És telefonszámot cseréltetek – mondta Raegan.

– Járok valakivel – közöltem nagyképpően, kissé az elkényeztetett, megjátszós tyúkok stílusában. Ha mindenki ellenem fordult, az furcsa dolgokat tett velem.

– Akivel vagy három hónapja nem találkoztál, és aki kétszer is lemondta, hogy meglátogasd – emlékeztetett Raegan.

– Akkor hát önző, mert a munkája leköti, és szeretne feljebb jutni a számlálétrán? – kérdeztem, de nem akartam a választ hallani. – Mind tudtuk, hogy ez lesz. T. J. kezdettől fogva őszinte volt, amikor arról beszélt, mennyire leköti a munkája. Miért vagyok én az egyetlen, aki nincs meglepve?

Kody és Raegan összenéztek, majd tovább lapátolták az undorító csirkeembriókat.

– Mi a tervetek mára, gyerekek? – kérdeztem.

– A szüleimnél ebédelek – válaszolta Raegan. – És Kody is. Megdermedtem harapás közben, és kihúztam a számból a bagelt.

– Hűha! Ez elég komolyan hangzik! – Elmosolyodtam.

Kody gúnyosan vigyorgott.

– Raegan már felkészített az apjára. Nem parázok.

– Nem?! – Elképedtem.

Megrázta a fejét, de már nem látszott olyan magabiztosnak.

– Miért?

– Raegan apja egykori tagja a haditengerészet SEAL-es csapatainak, és Raegan nem csak a lánya, hanem az egyetlen gyermeke. Olyan emberről beszélünk, aki világéletében tökéletességre törekedett, és a teljesítőképesség terén nem ismer határokat. Azt hiszed, belépsz a házába, és azzal fenyegeted, hogy Raegannek még több idejét és figyelmét rabolod el, ő pedig a keblére ölel és befogad a családba?

Kody nem jutott szóhoz. Raegan összehúzott szemmel nézett rám.

– Kösz, jóbarát – mondta, aztán megszimogatta Kody kezét.

– Első látásra senkit sem kedvel.

– Kivéve engem! – A magasba emeltem a kezem.

– Kivéve Camit. De ő nem számít. Nem jelent fenyegetést a lánya szüzességére nézve.

Kody elfintorodott.

– Az nem Jason Brazil volt úgy négy éve?

– De igen, de ezt apa nem tudja – válaszolta kissé bosszúsán Raegan, mert Kody száján kiszaladt a Név, amit Nem Szabad Kimondani.

Jason Brazil nem volt rossz srác, csak úgy tettünk, mintha az volna. Együtt jártunk mindhárman középiskolába, de Jason egy évvel alattunk járt. Raegannel úgy határoztak, hogy mielőtt Raegan főiskolára megy, *elhálgják a dolgot*, mert azt remélték, ezzel megszilárdítják a kapcsolatukat. Azt hittem, Raegannek elege lesz egy olyan barátból, aki még középiskolás, de a barátom elszánt volt, és jóformán minden idejüket együtt töltötték. Nem sokkal azután, hogy Jason elkezdte az első évet az ESU-n, a főiskolák legszebbikén, és ez, valamint a diákszövetségi tagsága és az elsőéves futballsztár státusa annyira lefoglalta, hogy a beállt változás éjszakánként ismétlődő vitákhoz vezetett. Jason illedelmesen szakított, és soha nem mondott egyetlen rossz szót sem Raeganről. De ő vette el Raegan szüzességét, és aztán nem tartotta be az egyezés ráeső részét: nem töltötte Raegannel a hátralévő életét. És ezért örök ellenségnek tekintettük ebben a házban.

Kody megette a tojást, aztán nekilátott a tényérpakolásnak.

– Te főztél, majd én mosogatok – ajánlottam, és eltoltam a mosogatógépet elől.

– Mit tervezte mára? – kérdezte Raegan.

– Tanulást. Megírom a dolgozatot, amit hétfőn kell leadnom. Lehet, hogy lezuhanyozom, de lehet, hogy nem. Semmiképpen sem ugrom át anyához és apához, hogy elmagyarázzam, miért nem utaztam el a városból, ahogy szó volt róla.

– Érthető – hümmögött Raegan. Tisztában volt a valós okkal. Elmeséltem a szüleimnek, hogy meglátogatom T. J.-t,

ők meg most kíváncsiak lennének, miért mondta le megint az együttlétünket. Eddig sem helyeselték a kapcsolatunkat, és semmi kedvem sem volt fenntartani az ellenségeskedés téves körforgását, ami olyankor jön létre, amikor közülünk egynél többen ugyanabban a szobában tartózkodnak. Apa rosszkedvű lenne, mint mindig, és valaki a kelleténél többet mondana, ahogy ez máskor is elő szokott fordulni, mire apa üvöltözni kezdene. Anya persze könyörögne, hogy hagyja abba, és valahogy, nem tudni, miért, a végén minden az én hibám lenne.

Ostoba vagy, hogy bízol benne, Camille. Titkolózik, mondták. *Nem bízom benne. Mindent olyan kritikus tekintettel méreget.*

De többek között ezért szerettem bele. Olyan biztonságban éreztem magam mellette. Mintha mindegy, hova megyünk, vagy mi történik, meg tudna védeni.

– T. J. tudja, hogy tegnap este buliztál?

– Igen.

– Trentről is tud?

– Nem kérdezte.

– Sosem faggat a bulizásaidról. Ha Trent nem nagy ügy, az ember azt gondolná, szóba hozod – vigyorgott gúnyosan Raegan.

– Pofa be! Menj a szüleidhez, és hagyd, hogy apád Kodyt gyötörje.

Kody összehúzta a szemöldökét, Raegan a fejét csóválta, aztán megpaskolta Kody hatalmas vállát, miközben a szobája felé sétáltak.

– Cami csak viccel.

Amikor pár órával később elmentek, kinyitottam a könyveimet és a laptopomat, és nekifogtam az esszémnek, amelynek

témája a számítógépnek gyerekkoromtól fogva az életemre gyakorolt hatása volt.

– Ki a franc talál ki ilyen baromságokat? – nyögtem fel.

Miután megírtam és kinyomtattam a dolgozatot, a pénteki pszichológiatesztre kezdtem tanulni. Jó egy hetem volt addig, de tapasztalatból tudtam, hogyha az utolsó percig várok, valami egészen biztosan közbejön. A munkahelyemen nem tanulhattam, és a teszt várhatóan nagyon nehéz lesz.

Csipogott a telefonom. Megint Trenton volt.

Ez új. Még sosem fordult elő, hogy egy lány megadja a számát, aztán semmibe vesz.

Nevettem, aztán két kézbe fogtam a készüléket, úgy ütöttem be a betűket.

Nem nézek át rajtad, csak tanulok.

Nem tartasz szünetet?

Amíg el nem készülök, nem.

Rendben, akkor mikor eszünk? Éhen halok.

Megbeszéltük, hogy elmegyünk enni?

Te nem szoktál enni?

... de.

Oké. Te is enni akarsz, én is. Együnk együtt.

Tanulnom kell.

Oké... utána ehetünk?

Nem kell rám várnod. Menj csak nyugodtan.

Tudom, hogy nem kell, de szeretnék.

De most nem érek rá. Menj csak egyedül.

Oké.

Elnémítottam a telefonomat, és a párnám alá csúszttam. Bámulatos, egyben bosszantó volt a kitartása. Az eakinsi középiskolában ugyanabba a végzős osztályba jártunk. Figyeltem, ahogy a koszos, taknyos, ceruzát és ragasztót rágó kisgyerekből azzá a magas, tetovált, rendkívül elbűvölő férfivá cseperedett, aki most volt. Attól a perctől, hogy megszerezte a jogosítványát, végigment a középiskolai osztálytársain és az Eastern State egyetemistáin, és akkor megfogadtam, hogy én nem fogok közéjük tartozni. Nem mintha egyszer is próbálkozott volna. Egészen mostanáig. Igazán nem akartam ezt hízélgőnek érezni, de elsiklani sem akartam a tény felett, hogy egyike voltam azon kevés nőnek, akivel Trenton és Travis Maddox sosem próbált meg lefeküdni. Gondolom, ez azt bizonyította, hogy mégsem vagyok olyan csúnya, mint egy bányarémm. T. J. modellhez illően gyönyörű volt, és most Trenton is SMS-ezgetni kezdett. Nem

érttettem, mi volt más a középiskolai és a mostani énem között, ami felkeltette Trenton figyelmét, de azt igen, hogy számára mi változott meg.

Nem egészen két éve felfordult az élete. Mackenzie Davis Jeep Libertyjének az anyósülésén utazott; a tavaszi szünet egyik tűzrakós bulijára tartottak. A dzsipre alig lehetett ráismerni, amikor másnap egy autómentő utánfutóján visszavontatták a városba. Trentonra sem lehetett ráismerni, amikor ismét bejött az Easternre. A Mackenzie halála miatti bűntudat emésztette, és képtelen volt az órákon koncentrálni. Április közepén visszaköltözött az apjához, és nem járt be az egyetemre. Travis elejtett részleteket a bátyjáról, amikor a Redben lanyhult a forgalom, de többet nemigen hallottam Trentonról.

Miután még fél órát tanultam, és a már alig létező körmeimet is lerágtam, a gyomrom korogni kezdett. Beballagtam a konyhába, és kinyitottam a hűtőt. *Tanyasi salátaöntet. Koriander. Mi a fenét keres a feketebors a frigóban? Tojás... pfuj. Zsírmentes joghurt. Még rosszabb.* Kinyitottam a mélyhűtőt. *Szuper! Fagyasztott burrito.*

Mielőtt megnyomhattam volna a mikró gombját, kopogtattak.

– Folyton itthon felejtetted a kulcsaidat, Raegan! – Meztelen talppal megkerültem a reggelizőpultot, és átvágtam a bézs színű szőnyegen. Elfordítottam a zárat, és felrántottam a nehéz fémajtót, de rögtön összefontam a karomat magam előtt. Fehér, ujjatlan trikóban és bokszeralsóban voltam, melltartó nélkül. Trenton Maddox állt két papírzacskóval az ajtóban.

– Ebéd – közölte mosolyogva.

Egy másodperc töredékéig visszatükröztem a mosolyát, de aztán eltűnt az arcomról.

– Honnan tudtad, hol lakom?

– Kérdezősködtem – mondta, és besétált mellettem. A reggelizőpultra tette a zacskókat, és kivette a dobozokat. – Az Aranycsirkéből hoztam. A burgonyapüréjük és a saftjuk anyámra emlékeztet. Fogalmam sincs, miért. Nem emlékszem a főztjére.

Dianne Maddox halála megrázta a városunkat. A szülői munkaközösségben dolgozott, az Ifjúsági Szociális Segélyegyletnél, és Taylor meg Tyler focicsapatánál edzősködött, mielőtt rákot diagnosztizáltak nála. Kiakasztott, hogy most mintegy mellékesen megemlítette, mivel szerintem nem kellett volna.

– Mindig meglepetésszerű kajás támadást hajtasz végre a lányok lakása ellen?

– Nem, de ideje volt.

– Minek?

Kifejezéstelen arccal nézett rám.

– Az ebédnek. – Bement a konyhába, és nyitogatni kezdte a szekrényeket.

– Most meg mit csinálsz?

– Tányérok? – kérdezte.

A megfelelő szekrényre mutattam, ő meg elővett kettőt, letette a pultra, aztán kimerte a burgonyát, a mártást, a kukoricát és elosztotta a csirkét. Aztán távozott.

Ott álltam a pultnál a csendes kis lakásomban, a levegőben terjengő saftos csirkeillatban. Még sosem történt velem hasonló, és nem tudtam, hogyan reagáljak.

Hirtelen feltárult az ajtó, és Trenton jelent meg újra, majd a lábával bevágta az ajtót. Két nagy polisztírol poharat tartott a kezében, melyekből szívósál állt ki.

– Remélem, szereted a Cherry Coke-ot, baby doll, különben nem lehetünk barátok. – Letette a poharakat a tányérok mellé, aztán leült, és felnézett rám. – Nos? Leülsz, vagy sem?

Leültem.

Trenton belapátolta az első falatot a szájába, és némi habozás után követtem a példáját. Mintha egy falat mennyország olvadt volna szét a számban, és az első falat után – nem tudom, hogyan – az étel egyszerűen eltűnt a tányéromról.

Trenton felemelt egy *Űrgolyók* DVD-t.

– Tudom, hogy azt mondtad, tanulnod kell, és ha nem tudod megnézni, hát nem, de azért kölcsönvettem ezt Thomas-tól, amikor legutóbb itthon volt. Még nem láttam.

– *Űrgolyók*? – kérdeztem a szemöldökömet felvonva. Ezer-szer láttam már T. J.-vel. Mondhatni, a mi filmünk volt. Nem fogom Trentonnal megnézni.

– Akkor hát igen?

– Nem. Tényleg rendes volt tőled, hogy ebédet hoztál, de muszáj tanulnom.

Vállat vont.

– Segíthetek.

– Járok valakivel.

Trentonnak a szeme sem rebbent.

– Akkor nem sokat érhet. Sosem láttam még.

– Nem itt lakik. Ő egy... Kaliforniában tanul.

– Sosem jár haza látogatóba?

– Még nem. Nagyon elfoglalt.

– Idevalósi?

– Semmi közöd hozzá.

– Ki az?

– Ehhez sincs közöd.

– Értem. – Felkapta a szemetünket, és behajította a konyhai szemetesbe. Elvette a tányéromat, aztán a sajátját is, és leöblítette mindkettőt a mosogatóban. – Van egy képzeletbeli barátod. Minden világos.

Kinyitottam a számat, hogy vitatkozzak vele, de a mosogatógépre mutatott.

– Piszkos edények vannak benne?

Bólintottam.

– Dolgozol ma este? – kérdezte, miközben a tányérokat beletette a gépbe. Aztán keresni kezdte a mosószeret, és amikor megtalálta, töltött a kis tartályba, majd becsukta a gép ajtaját, és megnyomta az indítógombot. A konyhát halk, megnyugtató zümmögés töltötte meg.

– Nem. Szabad a hétvégém.

– Óriási, nekem is. Később benézek érted.

– Hogyan? Nem! Én...

– Hétre itt vagyok. – Becsukódott az ajtó, és a lakásra ismét csend telepedett.

Mi volt ez? Átrohantam a szobámba, és felkaptam a telefonomat.

Nem megyek veled sehova. Mondtam, h btom van.

Oké, oké

Tátva maradt a szám. Tényleg nem értett a szóból. Most mit csináljak? Hagyjam, hogy álljon az ajtó előtt, és addig kopogjon,

míg el nem unja? Az pofátlanság volna. De hiszen ő is pofátlan! Nemet mondtam!

Nem kell felhúznom magam. Raegan addigra hazaér, valószínűleg Kodyval együtt, és majd azt mondja Trentonnak, hogy elmentem hazulról. Valaki mással. Így megmagyarázza, miért áll még a kocsim a parkolóban.

Nem vagyok ostoba, gondoltam. Volt annyi eszem, hogy ennyi éven át megtartsam a három lépés távolságot Trentontól. Gyerekkorom óta láttam, hogyan flörtöl, fejeket csavar el, és csajokat ráz le magáról. Nincs olyan trükk, amivel Trenton Maddox előállhat, és amire ne lennék felkészülve, gondoltam.

